

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 11, 2016

Nummer 11, 2016

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:377](#) 08-03-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:388](#) 08-03-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:382](#) 08-03-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:307](#) 23-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:310](#) 23-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:314](#) 23-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:305](#) 23-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:300](#) 23-02-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:313](#) 23-02-2016

RECHTSPRAAK

De door het hof in aanmerking genomen feiten en omstandigheden zijn onvoldoende om te kunnen aannemen dat verdachte een wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan de poging tot moord.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ten aanzien van het medeplegen ontoereikend is gemotiveerd.

Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage aan het delict van de verdachte van voldoende gewicht is. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip. Daarbij verdient overigens opmerking dat aan het zich niet distantiëren op zichzelf geen grote betekenis toekomt. Het gaat er immers om dat de verdachte een wezenlijke bijdrage moet hebben geleverd aan het delict (vgl. HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474, NJ 2015/390).

Het hof heeft in zijn bewijsoverweging gemotiveerd op grond waarvan naar zijn oordeel het tenlastegelegde ‘medeplegen’ bewezen is. Blijkens zijn overweging is het hof uitgegaan van de volgende feiten en omstandigheden. De medeverdachte [medeverdachte] heeft in een tijdsbestek van uren in aanwezigheid van de verdachte geweldshandelingen verricht jegens de aangever. Die handelingen bestonden uit het meermalen met kracht in het gezicht en tegen het hoofd slaan en tegen het hoofd en het bovenlichaam schoppen. De verdachte heeft zelf geen geweld gepleegd, maar hij heeft in dat tijdsbestek geen enkele feitelijke poging ondernomen om het geweld te doen stoppen, ook toen hem duidelijk was dat de aangever weerloos was (gemaakt) en daardoor in hulpeloze toestand verkeerde. De verdachte is een aantal keren weggegaan naar het toilet ‘omdat hij even geen zin had in wat er daar gebeurde’, maar hij ging telkens weer terug.

Deze door het hof in aanmerking genomen feiten en omstandigheden zijn onvoldoende om te kunnen aannemen dat de verdachte een wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan het delict. Ook uit de bewijsmiddelen kan niet een bijdrage van de verdachte volgen die als een ‘intellectuele of materiële bijdrage’ van voldoende gewicht aan het delict kan worden aangemerkt.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-03-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:382

Zaaknummer: 15/02902

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

De beslissing van het hof om tegen verdachte verstek te verlenen en het onderzoek ter terechtzitting voort te zetten is, achteraf gezien onjuist, nu blijkt dat verdachte ten tijde van de behandeling van zijn strafzaak in hoger beroep in verband met een andere zaak in België was gedetineerd.

Het middel strekt ten betoge dat het hof ten onrechte verstek heeft verleend tegen de niet verschenen verdachte aangezien deze ten tijde van de behandeling van zijn zaak ter terechtzitting in hoger beroep uit anderen hoofde was gedetineerd en hij niet vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om bij de behandeling van zijn zaak aanwezig te zijn.

Uitgangspunt is dat indien de dagvaarding van een verdachte die is ingeschreven in de BRP, rechtsgeldig is betekend en de verdachte noch een bepaaldelijk gevolmachtigd raadsman op de terechtzitting is verschenen, de rechter – behoudens duidelijke aanwijzingen van het tegendeel – kan uitgaan van het vermoeden dat de verdachte vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht. Nochtans bestaat de mogelijkheid dat achteraf moet worden vastgesteld dat aan het recht van de verdachte om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht, is tekortgedaan. Dit kan zich voordoen indien de verdachte, zoals naar moet worden aangenomen hier het geval is geweest, ten tijde van de behandeling van zijn zaak in verband met een andere strafzaak was gedetineerd zonder dat dit de rechter bekend was.

Uit het onder 2.2.2 vermelde stuk – aan de herkomst en betrouwbaarheid waarvan in redelijkheid niet hoeft te worden getwijfeld – moet worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van de behandeling van zijn strafzaak in hoger beroep in verband met een andere zaak in België was gedetineerd, zodat de beslissing van het hof om tegen de verdachte verstek te verlenen en het onderzoek ter terechtzitting voort te zetten, achteraf gezien onjuist was. Gelet op het grote belang van de verdachte om bij de behandeling van zijn zaak aanwezig te zijn brengt het vorenoverwogene mee dat de verdachte de mogelijkheid dient te hebben om zijn zaak alsnog in hoger beroep in zijn tegenwoordigheid te doen behandelen. Dit leidt ertoe dat het bestreden arrest moet worden vernietigd en dat de zaak moet worden teruggewezen opdat

deze opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel is dus terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-03-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:388

Zaaknummer: 14/06173

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 280 Sv

RECHTSPRAAK

Ondanks het feit dat sprake is van een onjuiste kwalificatie, kan het middel niet tot cassatie leiden.

Het middel klaagt onder meer over de kwalificatiebeslissing en de strafoplegging.

Artikel 282 lid 1 Sr luidt:

‘Hij die opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid berooft of beroofd houdt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste acht jaren of geldboete van de vijfde categorie.’

Artikel 282a lid 1 Sr luidt:

‘Hij die opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid berooft of beroofd houdt met het oogmerk een ander te dwingen iets te doen of niet te doen wordt als schuldig aan gijzeling gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vijftien jaren of geldboete van de vijfde categorie.’

De dader van het in artikel 282a Sr omschreven feit is slechts strafbaar indien hij handelt met het oogmerk een ander dan de gijzelaar te dwingen iets te doen of niet te doen. Wanneer de wederrechtelijke vrijheidsberoving strekt tot het dwingen van de gijzelaar zelf en niet van een derde om iets te doen of niet te doen, is geen sprake van gijzeling zoals bedoeld in artikel 282a Sr (vgl. HR 23 juni 2015, ECLI:NL:HR:2015:1695, NJ 2015/313). Met ‘een ander’ in artikel 282a lid 1 Sr wordt echter niet alleen bedoeld op iemand die niet wederrechtelijk van de vrijheid is beroofd (vgl. HR 3 februari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO0609), zodat de omstandigheid dat ook die ‘ander’ van zijn vrijheid is beroofd, niet aan toepassing van artikel 282a Sr in de weg staat.

Nu in de onderhavige zaak blijkt de bewezenverklaring [slachtoffer 3] en [slachtoffer 4] opzettelijk wederrechtelijk van hun vrijheid zijn beroofd met het oogmerk de eveneens wederrechtelijk van hun vrijheid beroofde [slachtoffer 2] en [slachtoffer 1] te dwingen om te zeggen waar het geld en de juwelen waren, had het hof de bewezenverklaring dus wat betreft [slachtoffer 2] en [slachtoffer 1] moeten kwalificeren als: ‘medeplegen van opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid beroven en beroofd houden, meermalen gepleegd’, en wat

betreft [slachtoffer 3] en [slachtoffer 4] als ‘medeplegen van gijzeling, meermalen gepleegd’. De Hoge Raad zal met vernietiging van de bestreden uitspraak de kwalificatie verbeteren.

Voor zover het middel klaagt dat de onjuiste kwalificatie moet leiden tot vernietiging van de strafoplegging, kan het niet tot cassatie leiden. Gelet op de bewezenverklarde feiten, de door het hof gebezigde kwalificatie en de strafmotivering als onder 2.2.3 weergegeven, moet worden aangenomen dat het hof in de verbeterde kwalificatie geen aanleiding zou hebben gevonden tot het opleggen van een lagere straf.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad in deze zaak waarin de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt, uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zeven jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de kwalificatie van het onder 2 bewezenverklarde en de duur van de opgelegde gevangenisstraf, kwalificeert het onder 2 bewezenverklarde ten aanzien van [slachtoffer 2] en [slachtoffer 1] als ‘medeplegen van opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid beroven en beroofd houden, meermalen gepleegd’, kwalificeert het onder 2 bewezenverklarde ten aanzien van [slachtoffer 3] en [slachtoffer 4] als ‘medeplegen van gijzeling, meermalen gepleegd’, vermindert de duur van de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze zes jaren en zes maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-03-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:377

Zaaknummer: 14/01405

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 282 Sr en 282a Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat niet buiten redelijke twijfel is dat de tegoeden van de bankrekeningen aan de klagers toebehoren, is niet onbegrijpelijk.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden beschikking en tot zodanige op artikel 440 Sv gebaseerde beslissing als de Hoge Raad gepast zal voorkomen.

Het middel klaagt dat de rechtbank ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft geoordeeld dat is voldaan aan de vereisten van artikel 94a lid 3 (oud) Sv.

Het gaat hier om op de voet van artikel 94a Sv gelegde beslagen op tegoeden van bankrekeningen die luiden ten name van de minderjarige klagers. De beslagen zijn gelegd in het kader van een strafrechtelijk onderzoek tegen de vader van de klagers. Het namens de klagers ingediende klaagschrift strekt tot opheffing van de beslagen. Daartoe is aangevoerd dat het gaat om aan de klagers toebehorende banktegoeden.

Indien, zoals in het onderhavige geval, een klaagschrift is ingediend door een derde, die stelt dat de beslagen banktegoeden hem toekomen, dient de rechter als maatstaf aan te leggen of zich het geval voordoet dat buiten redelijke twijfel is dat de klager als rechthebbende van het in beslag genomen goed moet worden aangemerkt en daarvan in zijn beslissing blijkt te geven. Bij bevestigende beantwoording zal de rechter tevens moeten onderzoeken en daarvan blijkt moeten geven of zich de situatie van artikel 94a lid 3 of 4 (oud) Sv voordoet (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654).

Blijkens de in 2.2 weergegeven overwegingen heeft de rechtbank – niet-onbegrijpelijk – geoordeeld dat hoewel de bankrekeningen zijn gesteld ten name van de minderjarige klagers, sprake is van een schijnconstructie om het verhaal op vermogen dat feitelijk aan de verdachte (mede) toebehoort te frustreren, waarbij de rechtbank in aanmerking heeft genomen dat de ‘verdachte en zijn partner met betrekking tot de bankrekeningen op naam van hun kinderen handelden op een wijze die verder gaat dan het enkele beheer van dat vermogen’ en dat ‘over deze rekeningen [wordt] beschikt als waren zij betaalrekeningen (rekening-courant),

bijvoorbeeld ten behoeve van betalingen aan of het ontvangen van gelden van derden, waarvan redelijkerwijs niet kan worden gezegd dat die ten behoeve van het beheer van die saldi ten gunste van de betrokken minderjarige worden verricht'. In die overwegingen ligt als oordeel van de rechtbank besloten dat niet buiten redelijke twijfel is dat de tegoeden van de bankrekeningen aan de klagers toebehoren. Ook dat oordeel is niet onbegrijpelijk. Hetgeen de rechtbank heeft overwogen met betrekking tot de wetenschap van de minderjarige klagers van de schijnconstructie, kan buiten beschouwing blijven. Gelet op hetgeen in 2.4 is overwogen hoefde de rechtbank niet te onderzoeken of zich de situatie van artikel 94a lid 3 of 4 (oud) Sv voordoet.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt de beroepen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:313

Zaaknummer: 13/03660

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 94a Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn cassatieberoep, nu niet tijdig een schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen. De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:305

Zaaknummer: 14/05808

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is het oordeel van het hof dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen, niet begrijpelijk.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de huuropbrengsten kunnen worden aangemerkt als wederrechtelijk verkregen voordeel.

In de hoofdzaak is de betrokkene veroordeeld – voor zover hier van belang – ter zake van ‘opzettelijk een vals geschrift als bedoeld in artikel 225, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht voorhanden hebben, terwijl hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat dit geschrift bestemd is voor gebruik als ware het echt en onvervalst, meermalen gepleegd’. Het gaat om het voorhanden hebben van valse huurcontracten. Het hof heeft geoordeeld dat de betrokkene uit die feiten wederrechtelijk voordeel heeft verkregen.

Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is het oordeel van het hof dat de betrokkene uit het in de hoofdzaak onder 8 bewezenverklaarde, kort gezegd ‘het voorhanden hebben van valse huurcontracten’, wederrechtelijk voordeel heeft verkregen, niet begrijpelijk.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:300

Zaaknummer: 14/02726

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: M.C. van der Want

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend, is onjuist.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig is betekend.

De bestreden uitspraak is bij verstek gewezen. De inhoud van de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken is, voor zover voor de beoordeling van het middel van belang, weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.

Bij zijn onderzoek naar de naleving van artikel 435 lid 1 Sv heeft de Hoge Raad vastgesteld dat de verdachte vanaf 30 mei 2012 staat ingeschreven in de basisregistratie persoonsgegevens van de gemeente Zwijndrecht op het adres [a-straat 1] Zwijndrecht, zijnde het briefadres van de verdachte. Daaruit volgt dat de dagvaarding in hoger beroep niet is betekend overeenkomstig artikel 588 Sv, zodat die dagvaarding nietig is (vgl. HR 17 november 2015, ECLI:NL:HR:2015:3323, *NJ* 2016/19). Het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend, is derhalve onjuist.

Het middel is dus terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:307

Zaaknummer: 14/06303

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: 588 Sv

RECHTSPRAAK

Gegronde klacht over toepassing van onjuiste maatstaf bij beoordeling van beklag, namelijk die van artikel 94 Sv.

Het middel klaagt dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

De rechtbank heeft vastgesteld, hetgeen in cassatie niet is bestreden, dat onder de klaagster conservatoir beslag – derhalve op de voet van artikel 94a lid 1 en 2 Sv – is gelegd op een personenauto van het merk Audi, type A4, met kenteken [AA-00-BB]. Daarvan uitgaande had de rechtbank dienen te onderzoeken a. of er ten tijde van zijn beslissing sprake was van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd en b. of zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de verdachte een verplichting tot betaling van een geldboete dan wel de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654, r.o. 2.14).

De rechtbank, die heeft overwogen dat het beslag dient voort te duren voor het aantonen van het wederrechtelijk verkregen voordeel in de strafzaak tegen de klaagster als verdachte, heeft evenwel de voor inbeslagneming met toepassing van artikel 94 Sv geldende maatstaf aangelegd. De beslissing van de rechtbank is daarom ondeugdelijk gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Midden-Nederland, zittingsplaats Utrecht, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:310

Zaaknummer: 14/05124

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: M.J. Lamers

Wetsartikelen: 94a Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

De rechtbank heeft in haar beschikking niet blijk gegeven de feiten en omstandigheden die klaagster aan haar bezwaar tegen de vordering ten grondslag heeft gelegd, te hebben onderzocht.

De middelen richten zich tegen de beslissing tot ongegrondverklaring van het klaagschrift. In de kern klagen zij dat de rechtbank het klaagschrift van de klaagster, ertoe strekkende dat zij niet behoeft te voldoen aan het, op de voet van artikel 126a lid 1 aanhef en onder a Sv, aan haar gegeven bevel om opgave te doen of inzage of afschrift te geven van bescheiden en gegevens, op onjuiste gronden ongegrond heeft verklaard. De middelen lenen zich voor gezamenlijke behandeling.

De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat de klaagster ontvankelijk is in haar op de voet van artikel 552a Sv ingediend klaagschrift tegen de vordering van gegevens ingevolge artikel 126a Sv.

Indien een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv is gericht tegen een vordering tot verstrekking van gegevens, geldt – evenals in andere beklagzaken – dat het onderzoek in raadkamer een summier karakter draagt en dat het onderzoek zich niet kan uitstrekken tot vragen die betrekking hebben op de mogelijke onrechtmatigheid van gebruik voor het bewijs van de gevorderde gegevens (vgl. HR 12 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV3004, NJ 2013/505).

Indien bij klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv bezwaar wordt gemaakt tegen de vordering van gegevens met een beroep op feiten en omstandigheden op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de vordering niet voldoet aan de daaraan in de artikel 126 en 126a Sv gestelde vereisten, zal de rechter moeten onderzoeken of hij de feitelijke grondslag van dat beroep voldoende aannemelijk acht en zo ja, of die onregelmatigheid tot gegrondverklaring van het klaagschrift dient te leiden. De rechter mag in zo een geval de last tot het aannemelijk maken van die feitelijke grondslag niet uitsluitend op de klager leggen (vgl. HR 30 oktober 2012, ECLI:NL:HR:2012:BU8735, NJ 2013/128).

De klaagster heeft onder meer aangevoerd dat de vordering niet dienstig is aan het in artikel 126a lid 1 Sv geformuleerde doel, te weten het verkrijgen van inzicht in de vermogenspositie

van degene tegen wie het onderzoek is gericht. Daartoe is aangevoerd dat de gevorderde gegevens geen betrekking hebben op [betrokkene 1], zijnde degene tegen wie het strafrechtelijk financieel onderzoek is gericht. Dat zou meebrengen dat de jegens de klaagster gedane vordering niet voldoet aan de daaraan in de wet gestelde eisen.

De rechtbank heeft in haar beschikking niet blijkt gegeven de feiten en omstandigheden die de klaagster aan haar bezwaar tegen de vordering ten grondslag heeft gelegd, te hebben onderzocht. Gelet op hetgeen in 2.5.2 is overwogen, is de beslissing van de rechtbank dat het klaagschrift ongegrond is, daarom niet toereikend gemotiveerd.

De middelen zijn in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Midden-Nederland, zittingsplaats Lelystad, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-02-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:314

Zaaknummer: 15/03023

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: P.G. Grijpstra

Wetsartikelen: 126a Sv en 552a Sv